

KUN LUOMAN HESSU PALLON OSTI

KINNUSEN TEUKKA

Siinä se oli, ... puhelinpylväässä. Ilmoitus, jossa kerrottiin Pakilan Visan koripalloharjoitusten alkaneen Halkosuontien koululla. Elettiin alkusyksyä 1963. Siitä sitä sitten päätettiin lähteä katsomaan minkälaista touhua se Visan koripallo oikein oli. No siihenhän oli helppo päästä mukaan kun harjoituksen olivat ehkä vasta kolmannet, joten tasoeroja ei vielä ollut ja vetäjänä oli pidetty ja pätevä opettaja Teuvo Kinnunen. Harjoituksissa pyöri 10 - 15 poikaa, joiden ikäjakauma oli siinä 12 - 15 vuotta. Siitä sitten muodostui noin kymmenen pojan runkoporukka, jolla lähdettiin pelaamaan B-poikien piirisarjaa. Harjoituksia oli kerran viikossa, Visan omat sekä toinen kerta koulun koripallokerhon harjoitukset, jossa kävivät Visan pojat ja Jyryn tytöt. Tiedä sitten mistä johtui että koripallokerhon harjoituksissa kävi enemmän poikia kuin Visan harjoituksissa. Muutaman viikon, eli muutaman harjoituskerran jälkeen oli ensimmäinen ottelu. Lopputulosta en muista, johtuneeko siitä että ikävät asiat helpommin unohtuvat. Sen kyllä muistan, että ainoa ottelu jonka voitimme oli Matinkylän (nykyisin Espoon) Akillesta vastaan.

SUOMEN ARSKA

Visan koripallovastaavana toimi Suomen Arska, kukas muu. Hänellä ei ollut tuolloin varsinaista koripallotietoutta, mutta oli sitä jotain, joka sai nuoret innostumaan lajista. Otteluita meille tuli noin kymmenen. Vastustajina oli sellaisia joukkueita kuin Jyry, Kullervo, Etelä-Kaarelan Eka, Herttoniemen Kisa, Käpylän Kun-

to, Kiri-60 ja Matinkylän Akilles.

HESSU JA SE PALLO

Varsinainen kipinä Visan koripalloiluun syttyi jo v.-59 jolloin Heikki Luoma osti koripallon itselleen ja tällä pallolla pojat pelasivat Visan "hikijumpan" jälkeen koripalloa. Seuraavana vuonna samaiset pojat pelasivat TUL:n Suur-Helsingin piirin piirisarjassa A-junioreissa. Menestyksestä Luoman Hessu ei muista, taitaa olla sama vika kuin minullakin. Seuraavalla kaudella joukkue hajosi opiskelu- ja armeijakiirien vuoksi.

Mutta Visa oli hankkinut kaksi koripalloa. Nuo pallot pantiin taas liikkeelle kaudella 63-64 eivätkä ne sen jälkeen ole pysähtyneet kuin kesälomien ajaksi. Joukkueiden ja pelaajien määrä alkoi heti kasvamaan. Kaudella 64-65 oli kolme joukkuetta, A-, B- ja C-juniorit. Kaudella 65-66 tuli mukaan lisäksi miesjoukkue ja Visa osallistui Suur-turnajaisiin Kisakeskuksessa.

PAKO

Kisakeskukseen me lähdimme siinä varustuksessa kuin urheilupuolelle luulimme mentävän. Perillä meitä odotti karmea todellisuus. Hienon urheilupuolelta sijaan meille osoitettiin ankeat lautamokit yöpymistä varten ja ruokailu tapahtui keittokatoksessa. Meillähän ei ollut peittoja, patjoja eikä ruokailuvälineitä joten alkua ei hyvältä näyttänyt. Jostain Kisakeskuksen varastosta sitten löytyi varusteita sen verran että auttavasti tulimme toimeen. Pelitän menivät tietenkin huonosti ja kun vielä pienestä joukkueestamme joku loukkaantui oli mittamme täysi. Marssimme

leiripäällikön luo ja kysyimme voisimmeko lähteä kotiin. Vastaukseksi tuli tiukka ei ja evästyksiksi vielä, että kyllä se pitää yksi leiri kestää vaikka ollaankin Helsingistä. Tästä kimpaantuneina pidimme palaverin ja päätimme karata. Pakkasimme vähät kimpsumme ja kun tiesimme muiden leiriläisten olevan toisaalla otimme jalat allemme. Aina kun kuulumme auton äänen takaapäin luikimme metsään piiloon. Vielä Kuovilan asemallakin pysyimme piilossa ja hyppäsimme junaan aivan viime hetkellä. Selvisimme Helsinkiin suuremmitta kummelluksitta. Meille ei käynyt kuten kävi myöhemmin eräälle Visan joukkueelle joka myös karkasi. Olivat laiskaa väkeä ja liftasivat väärään autoon. Nimittäin siihen, joka oli lähetetty hakemaan loikka-reita takaisin.

KASVUA, KEHITYSTÄKIN

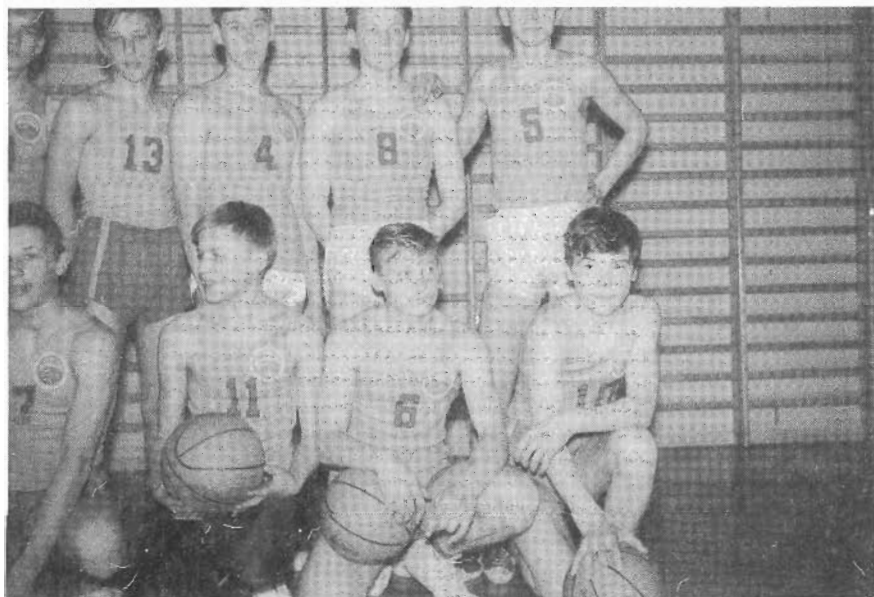
Tuolla kaudella Visan C-pojat olivat jo kärjen tuntumassa piirisarjassa. Kaudella 66-67 joukkueita oli jo kuusi kun kokeiltiin ensimmäisen kerran naisjoukkueen pelaamista sarjoissa. Tällä kaudella pelattiin myös ensimmäistä kertaa Pakila-Cup. Tuo turnaus oli aikakautensa urauurtava tappaus. Se sai huomiota leh-

distössä ja piirin elimissä. Se lisäsi ottelujen määrää mukavasti ja toi vaihtelua kun vastassa ei aina ollut joku niistä tutuista joukkueista. Kaudella 67-68 tuli sitten Visalle ensimmäinen piirinmestaruus, D-junioreissa, pelaajana mm. Heikki Suomi.

SUUNTAVIIVAT

Vaikka pelaajamäärät koko ajan kasvoivat ja muutama koripallotuomarikin oli koulutettu ei koripalloon kuitenkaan satsattu. Se oli vain harrastusmuoto toisten lajien harrastajille talven ajaksi. Valmentajia ei koulutettu. Valmennuksesta huolehtivat nuoret pojat jotka eivät itsekään lajia taitaneet. Se oli koripallokulttuurin puutetta. Siinä tilanteessa ne jotka harrastivat vain koripalloa joko lopettivat tai alkoivat tähtyä muualle eli seuroihin jossa oli kehitysmahdollisuuksia.

Tänä päivänä tuota kulttuurin puutetta ei enää ole. Siitä on osoituksena Visan juniorijoukkueiden menestykset sekä naisten pelaaminen I.s divisioonassa. Ongelma onkin nykyisin saada joku hyvinkoulutettu poikajoukkue pysymään kasassa ja Visassa vielä miesten sarjoja pelaamassa. Vai onko se ongelma?

EI OSUNEET POJAT PALLOLLA KORIIN EIKÄ ARSKA KAMERALLA POIKIIN.